

hi ha, com si diguessim, la es-
sència del ni goetheà. El Goethe
ideal, per a mi, és això. L'al-
tre és el Goethe real. Ja par-
laré novament de tot això
un dia d'aquests. Ara re-
geix el Hördelin. Quina al-
tra cosa formidable i trun-
cada en bellesa!

Tinc la Comèdia a la
vostre disposició. Digueu-me
on la deixo i la hi trobareu
de seguida. Digueu-m'ho aviat,
com hauré de tornar-la.

Vostre, vostre, vostre,

Richard

15.12.25

Creixell:

M'he retornat l'exemplar
de la "Aquil·leida" de Goethe.
No rectifico ni un sol mot
de la terrible discussió de
l'altre dia. No he comprès
mai la animadversió dels
crítics, sobretot estrangers,
particularment francesos, con-
tra aquest cant pel meu
part admirable. A mi, per-
sonalment, no se m'acordi-
ria mai, si no m'hi fores-
sin, cercar l'essència de

Diguéu-li Esclarans.

la lírica gœthiana en la
"Aquil·leida". Es conegut
que Gœthe volgué continuar
Homer, i això, jo crec, té una
importància relativa. Però
la gràcia està en que Gœthe
va prendre Homer i el
va fer passar pels palaus
i palaquets de Weimar. Hi
ha una grandesa d'aristò-
cràcia, en cada mot de la
"Aquil·leida", que per si sola
ja fa de l'experiment una
treballa interessant. Y aque-
sta dignitat s'estinguda, la
orquídea i porpora! Jo, si

hagués de triar, en tota l'obra
de Gœthe, esculliria, com vos
sabeu prou bé, pàgines i pà-
gines inoblidables. Com nos
dieu tan sovint, quan hom
no troba tema per a un
article, no ha de fer més
que obrir el "Faust" per
on vulgui, i a cada pàgina
si hi ha un quart. Doncs
jo, si hagués de triar entre
tota la tria, em quedaria
amb el segon "Faust" i la
"Aquil·leida". Vet ho aquí.
Potreu no hi ha en excelsa
el meritabilíssim Gœthe. Però